

*Hoe Galien bi coninck Kaerle quam.*

[19]

[d2ra] De vrome campioen Galien hevet soe vele dachreysen ghereden op zijn peert Marchepijn, dat over wech liep ghelijck een hert, dat hi coemen es int heyr van coninck Kaerle den Grooten, die buyten voer sijn tente stont. Als hem coninck Kaerle comen sach, groette hi hem, ende Galien groette den coninck wederomme, hem die behoerlicke reverencie ende eere doende. Daerna sprack coninck Kaerle tot hem, segghende: “Jonghelinck, wanen zidi ende wanen comdi?”

“Here,” sprack Galien, “ick bin van Constantinobelen, die edel stede, ende ick com van Jenes, daer de hertoghe Reynier mi ghegheven heeft dit peert, sijn hernasch, sinen helme [ende] sinen halberch. Ende dit sweert heeft hi mi ghegheven, dwelck hi mi ghorden wilde ende mi ridder maken, maer ick en wilde dat niet ghehengen ende ben tot uwe keyserlijke majesteyt coemen om dat ghi mi dat gorden sout, ende dat ghi my met uwer hant ridder maecken sout.”

Doen sprack coninck Kaerle dat hy des te vreden was, ende ghaf hem terstont vyer de beste casteelen van alle sijn rijck. Ende Galien dancte den coninck grootelijken. Doen dede conynck Kaerle terstont comen een bisscop dien hy gheboot lichtelijcken messe te singhene.

Ende die messe ghesonghen sijnde, dede coninck Kaerle Galien sweren de ghelofte der ridderscap. Daerna ghorde hi hem sijn sweert. Hi scoeyde hem de ghulden spore an den rechten voet ende sloechen met sijn sweert inden hals, segghende: “God gheve u gratie, yonghelinck, te wesen een vrom campioen, ende dat ghy boven alle menschen die meeste verwinner zijn moet!”

“Heere,” sprack Ga[d2rb]lien, “duysentvout danck! Maer ic bidde u dat ghi mi nu wijst Roelant, Olyvier ende alle de Twelef Ghenooten, in wien soe veel vromicheden es.”

“Waerachteliken,” sprack coninck Kaerle, “sy sijn in de avantgarde, een weynich aen dees zide van Saragoscen. Ick ben ghistren van henlieden ghereyst. Mer ghi sultse sien eer twee daghen liden selen.”

“Aylais,” sprack Galien, “dat ick niet en ben neven Olivier ende Roelant. Bi mijnder trouwen, ick soude hen met mijn cleyn vermoghen so grooten vromicheyt thoonen datsi mi hair leven lanck beminnen

souden.”

Gouwelon de verrader die bi coninck Kaerle stont, dese woerden hoorende, sprack tot Galien, segghende: “Swighet in alder duyvel name! Noyt mijn leefdaghe en beminde ick Lombaert. Sy en doen altijd niet dan beroemelicke hooghe woerden spreken. Wech! Wech, besceten erswisch! Ghi en sout noch niet dorren aensien eene ghestoorde katte.”

“Daer lichdi an, valsch verrader!”, sprack Galien, ende sloech Gouwelon voer sinen mont so swaren slach dat hem dbloet uuten monde spranck ende dat hem twee tanden uten hoofde vielen. Daerna track hy sijn sweert uuter sceyden ende soude hem thoof gheclooft hebben ende doot gheslaghen. Maer daer quamen meer dan tweehondert van sijn maghen dyen bescermden, ende souden Galien doot hebben gheslaghen en hadde coninck Kaerle dat nyet belet, die bi sijnder croonen swour dathi den ghenen soude doen hanghen dye hem mesdede.

Nu sullen wy een weynich swighen van coninck Kaerle ende van Galien, ende scriven van die verraderie die Gou[we]lon dreef opten Roncevale.